

ב"ה ערב ראש השנה תשע"ו

ראש השנה מכונה בתהילים [פרק פ"א] 'בכסה ליום חגינו'. ורבו הפירושים מה מתכסה בראש השנה. בתוספות במסכת ראש השנה [דף ח:]: מובא אחד הפירושים: 'שאין מזכירין מוסף של ראש חודש בתפילה ... שמוטב שיבא זכאי ויכפר על החייב ואל יבא חייב ויכפר על הזכאי, פירוש ההוא דראש חודש קרוי חייב משום דאמרינן אמר הקב"ה הביאו כפרה על שמיעטתי את הירח'.

חטאת של ראש חודש היא כפרה על ירידת העולם ממה שהוא יכל להיות, כדי שהוא ישתלם במשך הדורות בעובדת הקודש של ישראל. בראש השנה אנו מתרוממים למבט יותר כולל ושלם, ביום בריאת האדם אנו חוזרים לשאיפה השלימה שלפני החטא, אנו עסוקים אך ורק בהמלכת הקב"ה בעולם, וכפרתינו היא במה שאנחנו דבקים במטרה זו בשלימות. על כן איננו מזכירים חטא כלל ביום הזה. מתוך מבט עליון זה אנחנו פותחים את השנה החדשה ועבודתה.

נתבונן עוד בקרבנות ראש השנה לעומת שאר המועדים.

קרבנות המוסף של הימים הנוראים – ראש השנה ויום הכיפורים הם 'פר בן בקר אחד איל אחד כבשים בני שנה שבעה תמימים', ההבדל בין קרבן בראש השנה לשאר המועדות הוא בפר שבשאר המוספים באים לפחות שניים.

בעולת ראיה [ח"א עמ' קס"ג] מבאר מרן הרב זצ"ל שהקרבנות הפר היא העלאה של הכח המעשי 'רב תבואות בכח שור', ובקרבנות ראש חודש והמועדות הוא בא כפול כנגד 'שאיבת הכח ממקורו' – עצם הכח וכנגד הביטוי של הכח במקצועות והמפעלים בפועל.

על פי דברי הרב זצ"ל ניתן להסיק שבראש השנה ויום הכיפורים, אנו עוסקים רק בהעלאה של 'שאיבת הכח ממקורו' – רק בעצם הכח ולא בביטויים שלו.

מתוך כך למדים אנו על קדושת הזמן של ימים אלו בהם אנחנו מתעלים למבט פנימי של העולם ביסודו, ומתוך מבט זה אנו מקבלים את השנה החדשה.

סדרי הקרבנות מלמדים אותנו את עיקרון התשובה של ראש השנה, התשובה מאהבה שמתרוממת אל המטרות העליונות של תיקון עולם במלכות שדי, של התבוננות מי אנחנו ומה אנחנו לא מתוך המבט היומיומי השטחי אלא תוך המהות האמיתית של חיינו, מתוך נשמה טהורה שנתת בי טהורה היא.

ואז אנו ממשיכים את עבודת התשובה בימים הנוראים במדרגה אחרת לגמרי, ומטהרים ביום
הכיפורים שבו אנו כמלאכים ממש.

ומתוך ימי התרומה האלו של תחילת השנה אנו מתחילים שנה חדשה במדרגה רוממה
להמשך עליה ובניין.